

Fængslende Old Times

De to herboende britiske teatergrupper, *That Theatre* og *Why Not Theatre* er gået sammen for at producere *Old Times* fra 1971, der anses for at være et af Pinters bedste men nok også et af hans mest gådefulde stykker, et elegant trekant-drama med stærke seksuelle undertoner.

På overfladen er plottet klart og enkelt. Et engelsk ægtepar, Deeley og Kate sidder i deres moderne landsted med havudsigt og venter på at Anne, Kates gamle veninde, skal komme på besøg. Det er 20 år siden de to kvinder sidst har set hinanden, og det er også 20 år siden at Deeley og Kate blev gift. Deeley er meget interesseret i at vide noget om denne Anne, som Kate kalder sin eneste ven, men ikke desto mindre husker meget lidt om. Hun husker dog at Anne var en tyv, der havde for vane at stjæle fra hende, bl.a. undertøj, en oplysning der både pirrer og ryster Deeley, da det samtidig går op for ham, at de to kvinder faktisk boede sammen. Han troede kun de kendte hinanden, men som Kate påpeger: Selvfølgelig boede vi sammen. Hvordan kunne hun ellers stjæle fra mig? På gaden?

Under alt dette har Anne stået med ryggen til, og hun vender sig nu om og kaster sig *in medias res* ud i en lang hæsblæsende monolog om deres samliv i London, som unge

fattige sekretærer, der alligevel levede det vilde natteliv på cafeer og barer sammen med kunstnere og bohemer, hvis de da ikke gik til koncerter eller på kunstgallerier.

Deeley føler sig yderst provokeret af Annes erindringer om hendes samliv med Kate, og han kaster sig på sin side ud i en længere monolog om hvordan han mødte Kate første gang for 20 år siden i en obskur biograf der viste filmen *Odd man out*. Men den erindring bliver overtrumpet af Anne, der fortæller at hun har set selvsamme film sammen med Kate i åbenbart samme obskure biograf. Det uddarmer til en form for kappestrid mellem Deeley og Anne om Kates gunst, de skiftes til at synge stumper af populære kærlighedssange fra tiden, alt imens Kate troner sfinksagtig på sofaen midt i rummet og ikke synes at lade sig afficere af alle deres fagter og gebærder.

Deeley føler sig mere og mere som 'odd man out', altså tilovers, og mens Kate er i bad påstår han overfor den vantro Anne, at de har mødt hinanden for 20 år siden på et værtshus, hvor han gjorde kur til hende og hun tillod ham at kigge op under hendes skørt. Men så bliver han rystet ud af sin slibrige beretning, da Anne siger, at hun ved den lejlighed havde Kates undertøj på.

De tre aktører spiller Pinters elegante dialog med bravour, hvor de mange pauser får lov at stå og dirre med alt det usagte. Ian Burns er uovertruffen som den skiftevis brovtende og desperate Deeley, der ender som en knækket mand, mens Angela Heath-Larsen er fin som den smukke, lidt slappe men også katteagtige Kate. Som Anne har Sue Hansen-Styles den svære rolle at være både sensuel og truende, hvilket hun skjuler under sin livlige og harmløse pludren, men alligevel formår hun at afsløre sin dybe kærlighed til Kate.

En medrivende og fængende forestilling fra start til slut i Krudttøndens kongeniale ramme.

Helga Schmidt